Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat

> Retouradres Postbus 20901 2500 EX Den Haag

De voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat

Rijnstraat 8
2515 XP Den Haag
Postbus 20901
2500 EX Den Haag

T 070-456 0000
F 070-456 1111

Ons kenmerk
IENW/BSK-2026/211364

Bijlage(n)
2

Datum	19 november 2026
Betreft	Aanbieding onderzoek gedeeltelijk PFAS-lozingsverbod en vervolg

Geachte voorzitter,

In 2025 is de Kamer geïnformeerd over de mogelijkheden van een nationaal productverbod op PFAS en de mogelijkheden van een PFAS-lozingsverbod.[1] Er is toen toegezegd de mogelijkheden voor een gedeeltelijk lozingsverbod op PFAS nader te onderzoeken. In april jl. bent u geïnformeerd over de stand van zaken van dit onderzoek. Met deze brief bied ik, mede namens de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat, de Kamer dit onderzoek en de bijbehorende kabinetsreactie aan.

PFAS (poly- en perfluoralkylstoffen) vormen een groep van chemische stoffen die een negatief effect kunnen hebben op milieu en gezondheid. De aanpak van PFAS is een prioriteit van dit kabinet. Daarom werken we aan een aanpak van PFAS over vier sporen: (1) een ambitieuze Europese restrictie op het gebruik van PFAS; (2) inzet op alternatieven voor PFAS; (3) het beperken van PFAS-emissies en (4) het verminderen van blootstelling. De staatssecretaris heeft u onlangs geïnformeerd over de nationale acties op deze vier sporen om PFAS terug te dringen.[2] Een mogelijk lozingsverbod valt onder het derde spoor: het beperken van de emissies van PFAS. Uw Kamer heeft hier eerder om gevraagd en ook in het coalitieakkoord is aangekondigd dat we bezien of en hoe op korte termijn een lozingsverbod voor PFAS mogelijk is. Met deze brief wordt tevens invulling gegeven aan de toezegging aan lid-Gabriëls om met een uitwerking en implementatieplan te komen en de casus van een afvalverwerker mee te nemen.[3]

Over het onderzoek
Medio 2025 heeft de toenmalig minister u geïnformeerd over de mogelijkheden van een PFAS-lozingsverbod.[4] Uit deze verkenning bleek dat een volledig lozingsverbod onwenselijk is, omdat dit belangrijke activiteiten in de maatschappij zou stilleggen, zoals drinkwaterproductie en bodemsaneringen. Er is toen toegezegd de mogelijkheden te bekijken van een gedeeltelijk PFAS-lozingsverbod, gericht op specifieke sectoren of activiteiten met een hoge PFAS-uitstoot die nieuw wordt toegevoegd aan het milieu.

[1] Tweede Kamer 35 334, nr. 406.

[2] Tweede Kamer, 35 334, nr. 485.

[3] TZ 16149, 16150.

[4] Tweede Kamer, 35 334, nr. 406.

De afgelopen tijd is een onderzoek uitgevoerd om zicht te krijgen op de mogelijkheden van een gedeeltelijk lozingsverbod. Dat onderzoek was met name gericht op de gevolgen in de praktijk van zo'n gedeeltelijk verbod, zowel in termen van milieuwinst als effecten voor toezichthouders, handhavers en bedrijven. Nadrukkelijke aandachtspunten in dit onderzoek waren uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van een gedeeltelijk verbod. Dit is casusgewijs getoetst bij andere overheden en het bedrijfsleven. U bent over de start van dat onderzoek afgelopen voorjaar geïnformeerd.[5] Medio september is dit onderzoek afgerond.

Resultaten van het onderzoek
Het rapport maakt helder dat een gedeeltelijk lozingsverbod kan bijdragen aan het verminderen van PFAS-emissies. Tegelijkertijd blijkt dat dit aanzienlijke investeringen vraagt in regelgeving, vergunningverlening, toezicht, handhaving en kennisontwikkeling, zowel bij bedrijven als vergunningverleners en toezichthouders. Daar staat tegenover dat de feitelijke milieuwinst momenteel moeilijk te kwantificeren is, mede omdat inzicht ontbreekt in het actuele PFAS-gebruik en de bijdrage van individuele lozingen aan de totale milieubelasting, zo geven de onderzoekers aan.

Uit het rapport komt daarnaast de conclusie naar voren dat de Europese REACH-restrictie en de aangescherpte normen voor PFAS in de Kaderrichtlijn Water en Richtlijn prioritaire stoffen naar verwachting op termijn zullen leiden tot een substantiële afname van PFAS-emissies. De Europese restrictie richt zich op het gebruik en het op de markt brengen van PFAS, waarmee de bron van PFAS-emissies wordt aangepakt. Wanneer het gebruik van PFAS op Europese schaal afneemt, zullen naar verwachting ook emissies via productieprocessen, afvalstromen en afvalwater afnemen.

De waterkwaliteit wordt op veel locaties niet uitsluitend bepaald door actuele (industriële) lozingen, maar ook door historische verontreinigingen, atmosferische depositie, uitloging vanuit bodem en grondwater, emissies via rioolwaterzuiveringsinstallaties en grensoverschrijdende aanvoer. Een gedeeltelijk nationaal lozingsverbod richt zich uitsluitend op de actuele lozingen in Nederland. Het instrument heeft geen invloed op bestaande PFAS-verontreinigingen of internationale bronnen. Hierdoor is onzeker in welke mate een lozingsverbod zal bijdragen aan het terugdringen van daadwerkelijke PFAS-concentraties in oppervlaktewater.

Verder blijkt uit het rapport dat de uitvoeringslasten voor vergunningverlening, toezicht en handhaving naar verwachting aanzienlijk toenemen. Zo zullen bevoegde gezagen onder andere moeten investeren in specialistische PFAS-kennis; actualisatie van vergunningen; beoordeling van uitzonderingssituaties/ maatwerk; interpretatie van nieuwe regelgeving; toezicht en handhaving op naleving; en aanvullende monitoring en gegevensanalyse. Dit terwijl specialistische kennis op PFAS al schaars is en veel omgevingsdiensten en waterbeheerders slechts over beperkte capaciteit beschikken op dit onderwerp. Nieuwe wetgeving zoals een PFAS-lozingsverbod zal daarom gepaard gaan met extra opleidingsbehoefte en een grotere inzet van gespecialiseerde medewerkers, die ergens anders dan niet inzetbaar zijn.

Ook bedrijven worden geconfronteerd met extra administratieve lasten, zoals aanvullend onderzoek en extra monitoring. Voor bedrijven waarbij PFAS slechts

[5] Tweede Kamer, 35 334, nr. 444.

incidenteel of in zeer geringe hoeveelheden voorkomt, kunnen deze lasten verhoudingsgewijs groot zijn, geven de onderzoekers aan.

Het rapport werpt daarom de vraag op of de extra milieuwinst van een nationaal lozingsverbod voldoende is om de aanzienlijke investeringen in regelgeving en uitvoering te rechtvaardigen. Op basis van de huidige kennis geeft het rapport hier geen eenduidige antwoorden op. De verhouding tussen kosten, uitvoeringsinspanning en additionele milieuwinst is op dit moment onzeker. De onderzoekers pleiten voor een gefaseerde of adaptieve aanpak, waarbij eerst beter inzicht wordt verkregen in de belangrijkste emissiebronnen en de effecten van reeds in gang gezette Europese maatregelen, alvorens omvangrijke nationale regelgeving in te voeren, met oog op een proportioneel en risicogestuurd milieubeleid.

Kabinetsreactie
Omdat PFAS vrijwel niet afbreken zorgt elke nieuwe toevoeging van PFAS voor grotere gehaltes aan verschillende PFAS in het milieu. De kraan moet dus dicht, want daar is de grootste winst te behalen: in Europa worden op jaarbasis nog honderdduizenden tonnen aan PFAS gebruikt in diverse productieprocessen, blijkt uit een analyse die is gemaakt voor de EU-restrictie.[6] De Europese PFAS-restrictie is essentieel, want hier zal de meeste milieuwinst behaald worden: wanneer het gebruik afneemt, neemt de vraag en daarmee de productie af; komen er minder emissies vrij en wordt het milieu ook in de afvalfase van producten minder belast. Het kabinet blijft zich dan ook volop inzetten voor een spoedige en ambitieuze restrictie op PFAS op Europees niveau, en we sporen ook andere lidstaten hiertoe aan.[7]

De Europese restrictie en de implementatie eind 2027 van de herziene Richtlijn prioritaire stoffen, waarin normen voor PFAS in oppervlaktewater (en grondwater) zijn opgenomen, zullen de grootste bijdragen gaan leveren aan het terugdringen van die bovenstroomse emissies. Met een nationaal lozingsverbod zouden we nu de situatie creëren dat een bepaalde PFAS-lozing in Nederland verboden is, terwijl deze een aantal kilometer stroomopwaarts in Duitsland of België wel toegestaan zou zijn, en Nederland via de rivieren binnenstroomt. Dat is niet uit te leggen.
Aangezien PFAS al overal aanwezig zijn in het milieu, door historische verontreinigingen en wijdverbreid gebruik, veelal in lage concentraties. PFAS worden verplaatst in de leefomgeving via bijvoorbeeld regenwater, seaspray[8] en worden als reststroom geloosd na drinkwaterzuivering, afvalverwerking en bodemsaneringen. Uit eerder onderzoek in opdracht van de ILT bleek dat via de grote rivieren jaarlijks veel PFAS ons land binnenstromen.[9] Deze stromen bestaan onder meer uit zich verplaatsende historische verontreinigingen, achtergrondconcentraties en (nieuwe) bovenstroomse lozingen. Via de riviercommissies zet het kabinet zich vol in op het terugdringen daarvan.

Lozingen vanuit de industrie, oftewel industriële emissies, maken een relevant maar beperkt deel uit van de totale hoeveelheid emissies van PFAS naar het milieu. Ook de

[6] Bron: Dossierupdate Europese PFAS-restrictie, Annex A, p. 21.
https://echa.europa.eu/documents/10162/d2f7fce1-b089-c4fd-1101-2601f53a07d1

[7] Tweede Kamer, 35 334, nr. 485.

[8] Kleine deeltjes die vanuit het (zee)water kunnen opstijgen en via de lucht landinwaarts gebracht worden

[9] Jonker (2024), *Poly- en perfluoralkylstoffen (PFAS) in Rijn-, Maas- en drinkwater. Meetwaarden, normen en risicogrenzen.* Universiteit Utrecht.

landbouw vormt een belangrijke bron, met name waar het gaat om de stof TFA.[10] De kunst is om het beleid aan te laten grijpen op die plekken waar het effect het grootst is, zonder disproportionele effecten voor bijvoorbeeld Nederlanders en Nederlandse bedrijven.

Staand beleid en nieuwe acties
Het kabinet ziet ook dat PFAS-emissies verder teruggedrongen kunnen en moeten worden. Het aanpakken van PFAS is dan ook een van de prioriteiten uit het coalitieakkoord, waar onder meer dit onderzoek uit voortgekomen is. Dit onderzoek laat zien dat het op basis van de huidige beschikbare gegevens niet voor de hand ligt om nu over te gaan tot een gedeeltelijk PFAS-lozingsverbod. De gevolgen voor zowel bedrijven als toezichthouders zijn groot, terwijl de verwachte milieuwinst onduidelijk blijft.

De basis van het huidige stelsel is goed: het uitgangspunt is om lozingen waar mogelijk te voorkomen, en waar lozingen onvermijdelijk zijn, is de regelgeving streng om de waterkwaliteit te beschermen (zie toelichting in kader). Maar de uitvoering van het beleid kan beter. Het onderzoek biedt hier aanknopingspunten voor. Bedrijven en bevoegd gezagen vragen om meer duidelijkheid, sturing en hulp. Daarom worden drie acties voor de korte termijn ingezet, richting bedrijven en bevoegd gezagen, die moeten bijdragen aan het verder terugdringen van PFAS-lozingen. Daarnaast zal de al lopende implementatie van de herziene Kaderrichtlijn Water en Richtlijn prioritaire stoffen de situatie verder verbeteren.

Toelichting bestaand stelsel lozingen
Vergunningaanvragen voor (PFAS-) lozingen worden streng beoordeeld. Het doel van het stelsel is te komen tot een situatie waarin emissies geminimaliseerd worden. Eerst wordt gekeken of gebruikte stoffen in productieprocessen niet vervangen kunnen worden, en anders moeten deze zover mogelijk teruggedrongen worden. Een vergunningaanvrager moet daarvoor minimaal de Best Beschikbare Technieken (BBT) inzetten. Tot slot wordt via de immissietoets beoordeeld of het ontvangende water de lozing ‘aan kan’, rekening houdend met de waterkwaliteitsnormen. In deze immissietoets wordt ook rekening gehouden met innamepunten voor drinkwater: daarvoor gelden de gezondheidskundige advieswaarden van het RIVM voor PFAS voor drinkwater. Daarbovenop geldt dat alle PFAS onder de categorie zeer zorgwekkende stoffen (ZZS) vallen. Dat betekent dat bedrijven elke vijf jaar een vermijdings- en reductieprogramma moeten opstellen waarin wordt onderzocht hoe de lozing verder geminimaliseerd kan worden.
BBT zijn dynamisch: hoe verder innovatie en techniek zich ontwikkelen, hoe scherper een vergunning verleend kan worden, met lagere PFAS-emissies als gevolg. Mede daarom is de inzet op innovatie zo belangrijk.

Actie 1: beleid en implementatie herziene Richtlijn prioritaire stoffen.
De eerste actie bestaat uit maatregelen ter verbetering van het bestaande stelsel. Als onderdeel van de herprioritering binnen het Deltafonds is € 250 miljoen vrijgemaakt voor het vervolg van de KRW en de stroomgebiedbeheerplannen 2028–2033. Een deel van deze middelen is bestemd voor versterking van vergunningverlening, toezicht en handhaving (VTH) bij Rijkswaterstaat, om waterverontreiniging te voorkomen en de waterkwaliteit te verbeteren. Ook wordt vanaf 2027 extra geïnvesteerd in opleiding voor professionals binnen het VTH-stelsel voor watervergunningen. Al deze investeringen helpen om het VTH-stelsel soepeler te laten functioneren.

[10] Tweede Kamer, 35 334, nr. 482.

De aanpak van indirecte lozingen op het riool is belangrijk om aan de doelen van de Kaderrichtlijn Water (KRW) en de doelen voor waterkwaliteit te kunnen voldoen. Deze doelen behelzen nu al PFOS en vanaf 2028 ook breed PFAS. Onder leiding van het ministerie van IenW (vanuit de impulsaanpak KRW) hebben inmiddels alle provincies als regisseur hier samen met de gemeenten en omgevingsdiensten een aanpak voor gestart. Beschikbare middelen en capaciteit bij met name de omgevingsdiensten zijn daarbij wel een knelpunt. Aangesloten wordt op het traject vanuit VNO-NCW/MKB om bedrijven selfscans te laten doen op hun eigen lozingen. Dit zal positieve effecten hebben op de bewustwording en vervolgens de reductie van lozingen van PFAS. De Kamerbrief van 19 juni over de voortgang van de Kaderrichtlijn Water bevat als bijlage het landelijk dashboard indirecte lozingen, waar meer informatie te vinden is.[11]

Daarnaast wil het ministerie meer beleidsmatige sturing geven aan de manier waarop de minimalisatieplicht voor ZZS door bevoegde gezagen en bedrijven wordt ingevuld om de uitvoering ervan te verbeteren, te vereenvoudigen en te versnellen. Een van de mogelijkheden hiertoe is een gerichte prioritering op bepaalde groepen stoffen, waaronder PFAS. De staatssecretaris zal u hier in het voorjaar van 2027 nader over berichten.

Implementatie herziene Richtlijn prioritaire stoffen
De al lopende implementatie van de herziene KRW en Richtlijn prioritaire stoffen zal ook bijdragen aan het terugdringen van PFAS-lozingen. Deze richtlijnen moet uiterlijk in december 2027 zijn geïmplementeerd in Nederlandse wetgeving. In de herziene richtlijn is een somnorm van 25 PFAS (incl. TFA) opgenomen voor oppervlaktewater. Deze somnorm is streng: op veel plekken in Nederland voldoet het oppervlaktewater hier nu niet aan.

Bij het beoordelen van een vergunningaanvraag toetst het bevoegd gezag ook op de kwaliteit van het ontvangende water: hoe lager de kwaliteit van het water, hoe minder extra vervuiling is toegestaan en hoe meer er gezuiverd moet worden voordat water geloosd kan worden. Bij het herzien van vergunningen en bij nieuwe vergunningaanvragen is daarom de verwachting dat veel lozingen van PFAS niet zonder meer mogelijk zullen zijn en zullen er meer zuiveringsinspanningen verwacht worden van lozende bedrijven.

Een bijkomend voordeel van de herziene richtlijn is dat deze in alle EU-lidstaten en daarmee ook de bovenstroomse landen geïmplementeerd wordt. Daarvan wordt een breed merkbaar effect verwacht, ook op de Nederlandse waterkwaliteit.

Actie 2: inzet op innovatie en meer kennis bij bedrijven
Bedrijven moeten weten met welke schadelijke stoffen zij werken en zij moeten de schadelijke gevolgen van die stoffen voor de leefomgeving zoveel mogelijk beperken. Dat geldt ook wanneer zij met PFAS werken. In het kader van de aanstaande Europese restrictie doen bedrijven er verstandig aan alvast alternatieven voor PFAS te gebruiken waar dat kan. Daarom faciliteert het Rijk het bedrijfsleven bij zowel de bewustwording van de EU-restrictie als bij het ontwikkelen en toepassen van alternatieven en zuiveringsmethoden, zodat bedrijven beter hun verantwoordelijkheid kunnen nemen.

Inzet op innovatie

[11] Kamerstukken 27625, nr. 743.

Naast bewustwording bij het bedrijfsleven, zet Rijk ook in op innovatie om het bedrijfsleven te faciliteren. Zo investeert het ministerie €135 miljoen over 10 jaar in het Nationaal Groeifonds-programma UPPWATER, waarin kennisinstellingen samenwerken aan innovatieve technologieën voor onder meer waterzuivering, waaronder PFAS-verwijdering. Ook wordt €1 miljoen bijgedragen aan het project 'PFASE OUT', dat methoden ontwikkelt voor het detecteren en afbreken van PFAS uit water, en om innovatieve oplossingen te vinden voor het verwijderen van deze stoffen uit afvalwater. Daarnaast wordt samen met het ministerie van KGG gewerkt aan een innovatieagenda gericht op onder meer de vervanging van PFAS, waar de Kamer eind dit jaar nader over geïnformeerd wordt.

Kennis bij bedrijven

Toen Nederland initiatief nam voor de PFAS-restrictie is ook het Actieprogramma PFAS in het leven geroepen om het bedrijfsleven voor te bereiden op de PFAS-restrictie en hen te helpen hierin verantwoordelijkheid te nemen. Het programma is een samenwerkingsproject tussen het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat, VNO-NCW en MKB-Nederland en loopt tot en met september 2027. Het doel is om samen met het bedrijfsleven te werken aan bewustwording rond PFAS, waar mogelijk het gebruik van PFAS versneld uit te faseren en de transitie naar duurzamere en veilige alternatieven te stimuleren. Het Actieprogramma wijst branches op de aankomende PFAS-restrictie en de consequenties daarvan, onderstreept de urgentie van het uitfaseren van PFAS en helpt door het bespreken van best practices in het veld welke alternatieven er voor PFAS zijn.

Verschillende sectoren zijn aan de slag gegaan met die bewustwording. Zo is er regelmatig contact met o.a. de branchevereenigingen voor papier en karton, textiel, cosmetica en rubber en kunststoffen. Onlangs heeft bijvoorbeeld de werkgroep 'transitie brandblusschuim' een factsheet opgeleverd om bedrijven te ondersteunen bij het uitfaseren van PFAS-houdend blusschuim[12], waar de Europese regelgeving al is overgegaan op een stapsgewijs verbod op PFAS.
Voor het bedrijfsleven als geheel wordt er, in samenwerking met RVO, in 2027 een online kennisplein ingericht, met onder meer informatie over regelingen van het Rijk om ondernemers te faciliteren bij de uitfasering van PFAS. Daarnaast worden in opdracht van het programma rapporten opgeleverd en zijn er onlangs webinars gehouden over de laatste stand van zaken van zuiveringstechnieken van PFAS in water en alternatieven voor PFAS in blusschuim in de mariene en offshore sector.

Naast het Actieprogramma heeft het ministerie ook andere acties ondernomen om de kennis bij bedrijven over PFAS te vergroten. Zo is de wegwijzer *PFAS als Zeer Zorgwekkende Stof* gepubliceerd, waarmee een bedrijf kan bepalen of PFAS aanwezig is en welke regels gelden.[13] Speciaal voor MKB-bedrijven is een flyer ontwikkeld die helpt bij het herkennen van ZZS en aangeeft wat bedrijven kunnen doe als in hun bedrijf ZZS gebruikt worden.[14]

Verwacht wordt dat de Europese Commissie medio 2027 het PFAS-restrictievoorstel voorlegt. Van bedrijven wiens branche aangesloten is bij het Actieprogramma mag verwacht worden dat zij inmiddels zicht hebben op de vraag of zij PFAS gebruiken, en wat dit voor hun bedrijfsproces betekent zodra de restrictie is ingevoerd.

[12] Beheer(s)plan blusschuiminstallaties verplicht per 23 oktober 2026 - Ondernemen.nl

[13] PFAS als Zeer Zorgwekkende Stof (ZZS) | Informatiepunt Leefomgeving

[14] Komen Zeer Zorgwekkende Stoffen (ZZS) voor in uw bedrijf? – Omgevingsdienst Achterhoek

Actie 3: rol inspectie
De Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT) geeft al enige jaren prioriteit aan PFAS en het toezien op goede naleving van de regelgeving gericht op beperking van emissies. Twee jaar geleden verscheen in opdracht van de ILT een bronnenonderzoek, waaruit bleek dat er in Nederland nog meerdere onverklaarbare pieken in PFAS-emissies zitten in verschillende oppervlaktewateren.[15] De ILT is de afgelopen jaren in samenwerking met de betrokken omgevingsdiensten en waterkwaliteitsbeheerders op basis van die metingen gaan zoeken naar nog onbekende PFAS-lozers met als doel deze lozers te identificeren en de lozing vervolgens te beëindigen, of anders sterk terug te dringen in lijn met de eisen uit wet- en regelgeving. De ILT doet dit in het kader van haar wettelijke adviesrol voor de bevoegd gezagen, toezichthouder op REACH (een aantal PFAS kent al een restrictie), én om zich voor te bereiden op de REACH-restrictie op PFAS, als wettelijke toezichthouder.

Dit is een arbeidsintensieve maar effectieve aanpak. Het is belangrijk dat de ILT deze aanpak niet alleen voortzet, maar ook uitbreidt. De ILT is daarom gevraagd om de rol van landelijk aanjager op te pakken. In samenwerking met bevoegde gezagen wordt het komende jaar gewerkt aan een aantal acties:

- Het formuleren van een doelgerichte, gezamenlijke aanpak met omgevingsdiensten en waterkwaliteitsbeheerders ter vermindering van de PFAS-lozingen in Nederland. Onderdeel daarvan is het beter in beeld krijgen van PFAS-lozers met als doel lozingen te beëindigen of verminderen. Dit gebeurt onder meer via het verbeteren en toegankelijk maken van de digitale toezichtskaart ‘mogelijke PFAS-bronnen’, waarin watermetingen en bedrijven inzichtelijk zijn;
- Het nemen van monsters van producten en vloeistoffen bij bedrijven in relatie met waterlozingen om aan te tonen of en zo ja welke PFAS in het proces gebruikt en geloosd worden, zodat bedrijven maatregelen kunnen treffen om de PFAS-lozingen te verminderen of te beëindigen;
- Het uitvoeren van impactanalyses per branche, zodat beter in beeld komt waar nog winst te behalen is. Afgelopen jaar is bijvoorbeeld onderzocht wat de bijdrage is van de afvalverwerkingssector aan de totale hoeveelheid PFAS-emissies. De komende jaren wordt dit voor meerdere branches nader onderzocht, met een focus op die branches waarvan verwacht wordt dat hun impact het grootst is (bijvoorbeeld in termen van absolute bijdragen of omdat zij naar verwachting tot een van de uitzonderingen van de PFAS-restrictie gaan behoren). Hierin wordt de samenwerking gezocht met het PFAS-Actieprogramma, dat al in contact staat met branches om hen voor te bereiden op de aankomende PFAS-restrictie.

Conclusie en vervolg
In 2025 bleek dat een geheel lozingsverbod onwenselijk is. Op basis van het nu uitgevoerde onderzoek blijkt dat bij een gedeeltelijk PFAS-lozingsverbod de voordelen op dit moment niet opwegen tegen de negatieve consequenties. Dé route om PFAS-emissies terug te dringen, is een ambitieuze EU-restrictie. Daar zet het kabinet dan ook vol op in.

Tegelijkertijd werkt het kabinet aan het verder terugdringen van PFAS-emissies. Daartoe worden bovengenoemde acties uitgevoerd, gericht op het informeren van bedrijven, verbeteren van de uitvoering van het huidige beleid en de aanjagersrol van de inspectie.

[15] M.T.O. Jonker (2024). *PFAS-bronnen in Nederland. Bronnenonderzoek op basis van monitoringdata.*

Eind dit jaar wordt de Kamer geïnformeerd over de PFAS-innovatieagenda; en dit voorjaar zal de Kamer geïnformeerd worden over een brede inventarisatie van nationale maatregelen van andere lidstaten tegen PFAS, inclusief een mogelijke PFAS-taks.[16]. Daarnaast zal de lopende implementatie van de Richtlijn prioritaire stoffen een belangrijke zet geven voor een betere waterkwaliteit. Mocht er op basis van deze acties een gewijzigd beeld ontstaan van de voor- en nadelen van een gedeeltelijk PFAS-lozingsverbod, dan kan dit besluit heroverwogen worden.

Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat

Ons kenmerk
IENW/BSK-2026/211364

Hoogachtend,

DE MINISTER VAN INFRASTRUCTUUR EN WATERSTAAT,

Vincent Karremans

[16] TZ 202610-171.